

TANEČNÍ VÍR

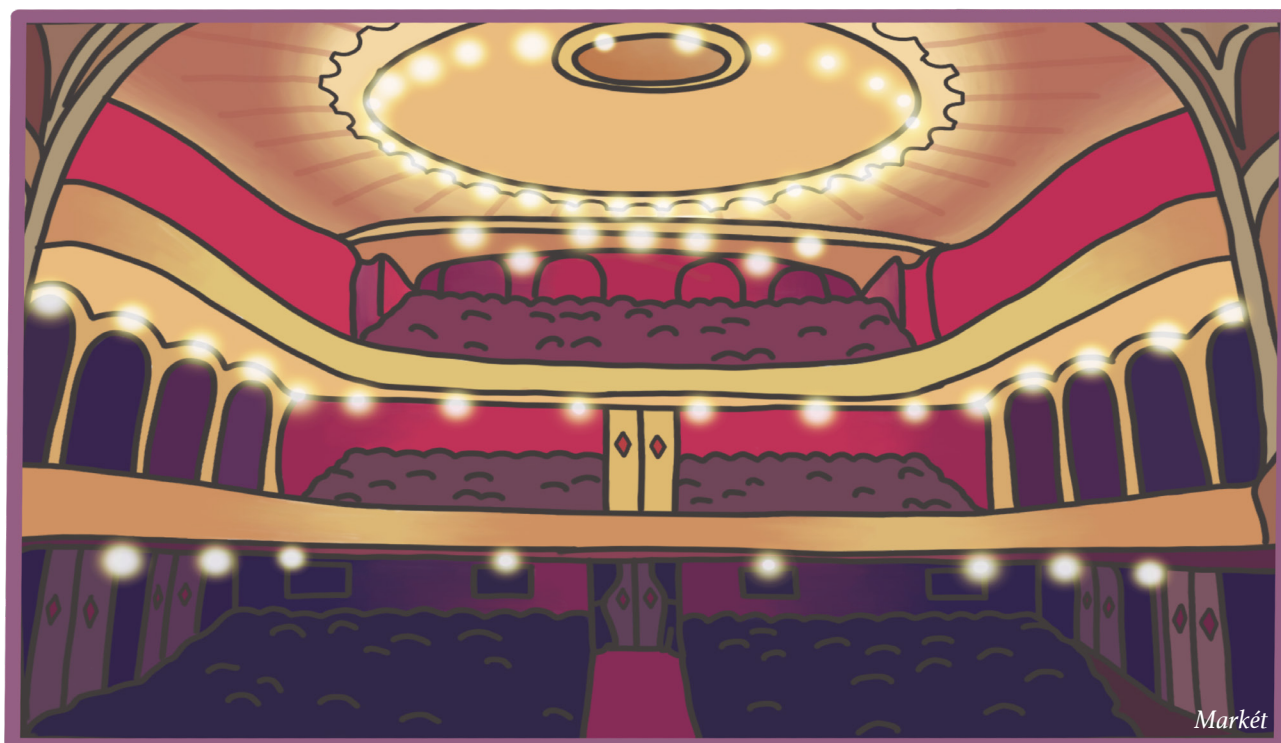
DÍL 1.

Milí čtenáři, začínáte číst úvodník, který nemá, kdo napsat. Oslovení potenciální autoři odmítají jeden po druhém... řadu odmítnutí rozšiřuji také, neboť jsem úvodník pro Taneční vír psala loni i předloni. Jenže teď je čtvrtek večer. Úvodník prý stále nikdo není ochoten napsat. Dovídám se to, když odcházím z divadla s hlubokými diváckými zážitky, a to i díky choreografii Miliony. Právě v ní jsme viděli tanečnice, které se už třetím rokem dobrovolně rozhodly zpestřit přehlídku vydáváním přehlídkového zpravodaje. A opravdu se snaží s mládím a kreativitou sobě vlastní rozvířit společenské dění okolo přehlídky. Připravují ankety, prostor pro reflexe, rozhovory, slovní mraky... zkrátka plno zajímavostí, které najdete v Tanečním víru, jenž vychází třikrát během přehlídky.

Co to pro tyhle tanečnice znamená? Znamená to, že v noci píší, editují, lámou si hlavu s grafikou, občas bojují s technikou, která neslouží, jak má... když se zadaří, jdou nad ránem spát. Přes den shánějí informace, ale zároveň zkouší v divadle své choreografie, večer tančí (letos ve čtvrtek, v pátek i v sobotu) a divák ani náznakem nezaregistruje únavu. Po večerním představení se zase vrhnou na další číslo. A tak to jde po tři noci a čtyři dny, jsou to srdcačky - heart beats for dance.

Nakonec je tedy z úvodníku chvalozpěv. Chvalozpěv na vás, holky – tanečnice, redaktorky - klobouk dolů, jste úžasné! Nenechte se ničím odradit, většina z nás už se moc těší, co všechno si letos zase díky vám přečteme.

S díky a obdivem
Petra Endlerová

Markét

TANEC JAKO ZÁLIBA

Čtvrteční odpoledne přineslo komentovanou výstavu Tanec jako záliba v regionech v kostele sv. Anny. První část výstavy probíhá již od 16. září, ta byla uvedena choreografií Modlitba za svobodu souboru TaPS Magdaléna v rámci Dnů evropského dědictví. Včera se pro veřejnost otevřela i druhá část výstavy. Pro její přiblížení bych ráda uvedla text profesorky Doroty Gremlicové, která se z velké části na výstavě podílela:

„Výstava a stejnojmenný katalog Tanec jako záliba v regionech: pestrobarevný svět scénického tance v českých zemích druhé poloviny 20. a počátku 21. století autorů Doroty Gremlicové, Jiřího Lössla a Elvíry Němečkové, jsou dílčím výstupem dlouhodobého výzkumného projektu Živá minulost scénického tance, jehož řešitelem je v Národním informačním a poradenském středisku pro kulturu (NIPOS) Jiří Lössl. Projekt se zabývá mapováním, analýzou a interpretací fenoménu tzv. scénického tance, který se jako jedna z podob amatérského uměleckého hnutí v českých zemích rozvíjí od šedesátých let 20. století do současnosti. V rámci projektu postupně vzniká jedinečný soubor pramenných zdrojů ve formě orálně historických rozhovorů, dokumentů písemných i fotografických a dalších materiálů, které poskytují základ pro různě zaměřené studium tohoto v Evropě jedinečného fenoménu. Idea výstavy a doprovodného katalogu vycházela ze snahy vstoupit do zatím málo prozkoumaného světa scénického tance v regionech a pokusit se vytvořit obraz jeho mnohotvárné a pestrobarevné podoby spojené s lokálními podmínkami a kulturními specifiky. Při koncipování výstavy i tvorbě textů pro katalog se autoři opírali vedle již existujících výsledků výzkumů o probíhající systematické studium terénu jednotlivých krajů České republiky, podle kterých jsme se rozhodli výstavu členit. Spolupracovníci (vesměs spolupracovnice) výzkumu, jakési jeho místní spojky, shromáždili podle určitých koncepčních východisek materiály vztahující se k aktivitám souborů scénického tance a zejména osobnostem, které ho v regionu rozvíjely a rozvíjejí: rozhovory, dokumenty a fotografie, přehledy souborů a skupin apod.

Katalog je rozdělen do dvou oddílů. První tvoří studie Regionální hnutí scénického tance v historické perspektivě (Dorota Gremlicová, Elvíra Němečková), která postihuje historické kořeny a genezi hnutí v

regionální perspektivě, jeho charakteristické rysy a dění ve vztahu k dětským souborům a souborům mládeže a dospělých a speciálně v kontextu přehlídek scénického tance. Studie zahrnuje období od vzniku hnutí v průběhu šedesátých let 20. století až do současnosti. Opírá se o předchozí publikaci, vzešlou z projektu, s názvem Tanec jako záliba. Amatérské soubory scénického tance v českých zemích druhé poloviny 20. století, která se soustředila na postižení celkového obrazu hnutí, jeho společenských podmínek a kulturních, společenských a uměleckých významů.

Studie poukazuje na specifické místo souborů scénického tance v regionální kultuře, na jejich potenciál pro vytváření zvláštních komunit a prostoru, v nichž se upevňuje pocit sounáležitosti a lokální identity. Soubory scénického tance jsou vždy spojené s místem v různém slova smyslu:

s obcí a jejím okolím, školou či jiným prostorem, kde se scházejí, a také s prostorem vystoupení, kterým může být jeviště divadla, provizorní scéna, trávník nebo městské prostranství. Jako organizace však soubory ustavují zejména symbolické, sociálně a kulturně konstruované lokality, prostory pro integraci těch, kdo v nich interagují. Ti, kdo do souboru ve smyslu lokality patří, sdílejí nejen její prostor, ale i tzv. myšlenkový styl daný sdíleným lokálním/souborovým věděním. Myšlenkový styl, organizace a lokální vědění jsou tři dimenze lokality, které z ní dělají sociální komunitu, jež ztělesňuje určitou symboličnost. Společné tančení v určitém prostoru snadno proměňuje tento prostor v sociálně konstruovanou lokalitu, v níž se jedinec cítí bezpečně a

integrovane. Studie dále identifikuje signifikantní roli konkrétních osobností, propojujících aktéry hnutí v jednotlivých regionech a dávajících tanečnímu dění specifický charakter i spojitost s děním v centrech, jehož principy „překládají“ do vlastního pojetí scénického tance. Zabývá se otázkou vztahu mezi regionálními podobami hnutí a děním v centrech, otázkou závislosti či svébytnosti lokálního chápání scénického tance, potenciálu hnutí podílet se na kulturní decentralizaci a utváření lokální/regionální/krajové kulturní identity. Druhý oddíl knihy tvoří vlastní katalog k výstavě, členěný podle současných krajů České republiky (včetně hlavního města Prahy) na čtrnáct kapitol (Jiří Lössl).

Každá obsahuje text sumarizující dění scénického tance v kraji, hlavní osobnosti a soubory i další akce a události spojené s hnutím (místní přehlídky, festivaly), síť vztahů v rámci kraje i navenek. Místo dostávají i citace z rozhovorů s aktéry hnutí scénického tance v jednotlivých krajích, odkrývající jejich osobní pohled na smysl činnosti v souborech, jejich přístupy a cíle. Podstatnou část jednotlivých kapitol zaujímá ikonografický materiál, představující dění v kraji a stěžejní aktéry v obrazové podobě. Vedle fotografií z výstavy jsou zde zařazena i další doplňující a dokumentující vyobrazení. Důraz je přitom položen na současnou podobu a reprezentanty hnutí v příslušném kraji. Publikace *Tanec jako záliba v regionech: pestrobarevný svět scénického tance v českých*

zemích druhé poloviny 20. a počátku 21. století představuje první příspěvek ke zmapování geneze a současné situace hnutí scénického tance u nás v regionální perspektivě a je východiskem pro další zamýšlený výzkum, který by měl naznačené otázky, úvahy a soudy dovést k ucelenému pochopení tohoto fenoménu jako specifického kulturního projevu s osobitými hodnotami a významy, komunikačním a socializačním potenciálem.“

(HE)ART BEATS! FOR DANCE aneb Když srdce bije pro tanec

Jedinečným prvkem letošní přehlídky je třídní odborné kolokvium, které bylo zahájeno během čtvrtelního odpoledne na výstavě v kostele sv. Anny a potrvá až do odpoledne sobotního. Jeho účastníkům nabízí pestrý program provázený velkým množstvím diskuzí a bude uzavřeno závěrečnými výstupy a reflexí.

Tento rok je kolokvium součástí Mezinárodní síťovací konference o participaci v umění, a tak se může pyšnit zahraniční účastí. Pozvání přijala Mira Stašková ze Slovenska, chybět nemohou ani dvě členky Evropské taneční platformy AMATEO, ze Slovinska přijala nabídku návštěvy Nina Meško a z Chorvatska Nataša Jurišić. Kolokvia se mohou zúčastnit nejen tvůrci a pedagogové, ale i teoretici, badatelé, vědci a v podstatě všichni, kteří se pohybují v oblasti scénického tance a jsou do tance zapálení.

Záměrem kolokvia je více prohloubit a upevnit vztahy mezi českým tanečním prostředím a prostředím zahraničním. Jeho cílem je především vytvořit prostor pro diskuzi o naléhavých oborových otázkách a tématech, pojmenovat současné výrazné kritické jevy oboru a přednést možná doporučení ke zlepšení této situace. Kromě těchto bodů bude věnována pozornost i přípravě tvorby sítě zkušených profesionálních lektorů a porotců.

Doufám tedy, že kolokvium přinese odpovědi alespoň na některé z palčivých otázek a najde čerstvý potenciál a novou inspiraci.

Markét

Nech se unést hlasem:

V rámci kolokvia (HE)ART BEATS! for dance se letos konala pohybová performance spolku Ostružina pod názvem Reproduktor. Původně zamýšlený koncept tohoto site specific projektu pro venkovní uvedení se nakonec konal kvůli nevhodě počasí v sále Eurocentra. Na počátku performance dostal každý účastník sluchátka s QR kódem pro připojení na jednu síť, skrze kterou se všem spustila jedna zvuková stopa. Účastníci byli vedeni hlasem a někdy i elektro hudbou. Navenek se mohlo jednat o velice tichou až minimalistickou událost, i když uvnitř se konalo mnoho věcí najednou. Ze soustředěnosti na sebe a hudbu se aktéři dostávali do konfrontace s ostatními účastníky a celý prostor ožil pohybem.

Jedna z autorek projektu:

Jak jste se dneska cítila v rámci tohoto site-specific projektu?

Skvěle. Toužila bych si to zažít s těmito lidmi venku, protože je to vytvořené pro exteriér. Zároveň to byl skvělý zážitek, protože to znám v jiných kontextech. Tohle byla velká skupina lidí, kteří mají pohyb v těle a byla to radost.

Jak dlouho už tento projekt žije a jakou máte zkušenost s publikem, přece jen je to hodně interaktivní?

Mý jsme ten projekt vytvořili v roce 2021 a od tohoto roku se to hraje na různých místech. Minulý školní rok jsme s tímto konceptem pracovali se středoškoláky ze střední pedagogické školy. Chtěli jsme vytvořit věc, která je přístupná všem, pokud je člověk ochotný se hýbat.

Máte ještě něco na srdci? Chcete něco sdělit?

Chci poděkovat určitě Jirkovi Lösslovi, že nás sem pozval.

Jak to na vás působilo jakožto na účastníka?

Odovědi od tří účastnic:

Chybělo mi to přírodní okolí a čekala jsem, že bude i více společného kontaktu.

Chtěla bych tuto performance zažít i v přírodě, protože je to zajímavý koncept. S touto technologií jsem ještě takto nepracovala, takže je to pro mě zase nový přístup, který jsem mohla poznat.

Performance jsem zažila už i venku a byl to hodně jiný zážitek. Tady byla pozornost koncentrovaná na skupinu, kdežto venku si tu pozornost bere prostor a kolemjdoucí, kteří člověka obklopují, ale vlastně nejsou součástí. To vše vytváří úplně jinou atmosféru.

Pozorovatel zvenčí:

Jak na vás působil tento projekt, když jste byl "pouze" pozorovatel? Doléhlo to i na vás? Určite. Sledoval jsem ten vývoj a bylo to velmi poutavé, protože jsem nevěděl, co je cílem. Neměl jsem ani ty vnější podněty, které měli do sluchátek ti aktéři, tak to byla pro mě docela velká hádanka. Okrajově jsem se do toho pokoušel dostat. Jestli se mi to dařilo, to nevím, každopádně jsem měl pocit radosti, kterou asi prožívali ti, kteří se toho zúčastnili. V počátku byla u aktérů vidět taková nejistota, očekávání i rozpaky, vlastně co z toho vznikne. Pak se to tak pročistilo a už jsem měl pocit, že se na to napojuji. Viděl jsem, jak jsou ti lidé radostní, tak nevím, o co šlo, ale i tak mi přišlo, že ten závěr byl pro mě takový očistný a povznášející. Asi z toho měli všichni radost a já jsem měl radost, že mají radost všichni ostatní.

MILIÓNŮ V JEDNOHO ČLOVĚKA

Foto: Ivo Mičkal (2017)

Jaké bylo oprašování staré choreografie?

Náročné. Zjistily jsme, že je mnohem těžší oprášit hotovou choreografií a dostat do ní nějakou emoci, která tam byla původně, než tvořit nové představení.

Vyžrála choreografie časem?

Určitě, protože vyžrály tanečnice. Vlastně v původní choreografii tančily dívky zhruba v patnácti až šestnácti letech. V současné chvíli to tančí ženy, kterým je přes dvacet let. Je vidět velký rozdíl v interpretaci, mentální interpretaci.

Jaké byly největší překážky?

Sejít se. Vzhledem k tomu, že máme na přehlídce 3 inscenace a děvčata už jsou všechna na vysokých školách, tak je těžké naplánovat zkoušky tak, abychom mohly zpracovat nové choreografie a ještě kvalitně nastudovat choreografii již hotovou.

Nechaly jste choreografii v původní podobě nebo jste předělávaly a ladily?

Něco jsme předělaly, třeba variace, které byly původního souboru. Dnešní soubor je upraven podle sebe na svůj vlastní pohybový slovník.

Měly jste hned jasno, kterou choreografií oprášit?

Neměly, protože těch choreografií, které byly opravdu úspěšné a prošly všemi přehlídkami a Hronovem bylo víc. Chtěly jsme ale některou starší, protože ty novější choreografie všichni viděli v průběhu posledních let. Hledaly jsme tedy něco, co už si diváci nepamatují.

Máte nějakou vzpomínku, která se vám vybaví i po těch letech?

Ano. Je to choreografie, která je dělaná na hudbu Luboše Fišera, kterého já mám moc ráda. Některé jeho skladby jsou typicky obrazové, protože mají vlastně konkrétní námět. Tato skladba je jedna z nich. Je to skladba Ruce, kterou psal přímo na stejnojmennou báseň a sbírku Otokara Březiny. V té básni je obsaženo všechno, co v té choreografii je.

Co se vám vybaví, když se řekne Miliony v jednoho člověka?

Je to o spolunáležitosti, o tom, že pokud lidé chtějí něco změnit musí se domluvit, a že nejdůležitější v životě je odstranit všechny negativní postoje a dokázat pochopit druhého a hlavně pomáhat. V básni Ruce je jedno slovo, které je úplně nejdůležitější pro lidstvo jako takové, aby neopakovalo své chyby. To slovo je láska.

Tím, že jsme oprašovaly choreografii, kterou většina našeho souboru ještě netančila, zkusily jsme si nový druh práce, kdy obnova choreografie začíná nakoukáním záznamů a naposloucháním hudby od Luboše Fišera. Tu mimo jiné nebylo vůbec jednoduché zpracovat. Neobvyklá pro nás byla i práce se slovem Otokara Březiny, konkrétně s tímto textem, kterému jsme si pak v rámci choreografie dodávaly svůj vlastní rytmus a následně z něj vycházely pro tvorbu pohybového materiálu. Často jsme během zkoušení došly do slepé uličky, protože jsme zkrátka přišly na to, že tato choreografie se musí zkoušet v plném počtu. Tak jsme se ze svých volných chvil, kdy se z celé republiky navrátíme do Jablonce, snažily vytěžit co nejvíce. Snad se nám podařilo oživit toto dílo se vším, co ho naplňovalo a naplnily jsme ho i my.

(soubor)

ODPUŠTĚNÍ

PŘEKONÁVAJÍCÍ

OČEKÁVÁNÍ

VRAŽDA

INSPIRUJÍCÍ

HLUBOKÉ

NÁDHERNÝ ZÁŽITEK

Jaké bylo oprášování staré choreografie, co se změnilo?

Zpočátku to bylo trochu rozpačité. Nevěděly jsme, jak se do toho znova po 9 letech dostat, ale když jsme začaly zkoušet, tak se to nějak nahodilo. Pro Haničku to bylo hodně nové, protože nebyla u zrodu (tenkrát jsme choreografii vytvářely se Zdenkou Brungot Svítekovou). Musela si tam tedy najít svou roli. Hodně si vzala z videa. Zároveň jsme během zkoušek hledaly společný pohybový slovník a návrat k tomu co bylo, ale zároveň jsme si řekly, že to nemůže být totožné, jako to bylo předtím. Je tam nějaká časová linka a každá jsme prošla nějakými změnami životními i tanečními. I hudebně je to jiné. Původně hrál Honza Braun, teď to celé hudebně převzala Tamara Císařová, která si k představení musela najít svou cestu. Nechtěly jsme, aby poslouchala původní znění skladby. Stály jsme o to, aby si našla svůj osobitý charakter s námi. Chodila tedy na zkoušky a tvořila společně s pohybem. Nejtěžší na oprášení choreografie bylo tedy vytvořit kompletní hudební složku a najít společný čas na zkoušení.

Foto: Ivo Mičkal (2014)

Vyzrála choreografie časem?

To určitě ano. Za těch 9 let jsme vyzrály my a posunuly se zase jinam na našich životních cestách. Do choreografie jsme nastoupily s úplně jinou životní cestou a to tam promítáme.

Jaké byly největší překážky nebo co bylo nového/překvapivého v choreografii?

Nejtěžší na oprášení choreografie bylo vytvoření kompletní hudební složky a také najít společný čas na zkoušení. Bylo i těžké dostat se znova do proudu tématu a nechat si ten čas, abychom si o tom povídaly, aby se to tělo znova naladilo a zase třeba aby se dostavily nové zkušenosti těla i mysli. (hudebnice) Tvorba hudby byla úžasná, protože to poslouchaly na začátku s původním interpretem/mužským hlasem a holky říkaly „To je síla! To je krása!“ takže já jsem pak byla velmi nadšená, že budu vytvářet hudbu k této choreografii. Byla to taková výzva, že jsem říkala, že to musím

udělat jinak než v tom původním zpracování s mužským hlasem, který byl hluboký. Mně přišlo překvapivé právě to, jak jsme měly původně verzi s mužským hlasem, to se mi tancovalo s nějakým pocitem před 9 lety. A teď s tím ženským hlasem, jako kdyby to pokračovalo dál, jako kdyby to kulminovalo, jako kdyby to mělo další naprosto přirozený vývoj.

Máte nějakou vzpomínku, která se vám vybaví i po těch letech?

Určitě. Byl to silný zážitek, jednak s tou Zdenkou spolupracovat a jednak být spolu. Vždy jsme něco vytvořily, pak přišla Zdenka a řekla, že to máme zkusit ještě jinak, že se na to máme podívat z jiného úhlu pohledu. Takové zkoumání.

Našla jsem poznámky, které jsem měla z tvorby a bylo zajímavé se jimi probírat. Byla to krásná intenzivní práce. Ten výsledek stál asi pak za to. Tenkrát jsme se do toho hodně ponořily.

Co se vám vybaví, když se řekne Ženské otázky?

Vytí, autentičnost ženy, proměna otázek v průběhu života, odpovědi na ně, žena jako nositelka, společné sdílení otázek, nebát se zeptat, hledání, směřování, nacházení další cesty, posun, růst.

ŽENSKÁ SÍLA
AŽ ŽIJÍ ZRALÉ ŽENY
ŽENY
VZÁJEMNĚ PROPOJENÍ
MODLITBA
DĚKUJI
SLZA MI UKÁPLA

Jaké bylo oprašování staré choreografie?

Ona není zase tak stará. Ale bylo to náročné v tom, že já jako pedagog alternuji jejich spolužačku, takže v podstatě je to pro mě taková nová situace. Jsem v příběhu, který jsme spolu tvořily, ale nebyla jsem jeho součástí a teď už ano. Bylo ale velmi příjemné se znovu takto vrátit.

Přijde vám, že choreografie časem vyžrála?

Ano, každým jedním představením tam nacházíme víc a víc v tom sesterském vztahu, ale i v technice a ve věcech, co na diváka chceme přenést, ať už emoci nebo atmosféru na lidi. Myslím si, že se nám to více a více daří.

Jaké byly největší překážky?

Největší překážka byla, že jsem čekala čtyři roky na interpretky, abych mohla vytvořit choreografii o sestřích. To bylo jedinou překážkou, ale jsem šťastná, že jsem se dočkala.

Objevily jste něco nového nebo překvapivého v choreografii?

Myslím si, že jsme poprvé nevytvářely na sílu nějaké pohybové fráze, které jsme chtěly za každou cenu zakomponovat do choreografie. Šly jsme doopravdy jen – sestry, vztahy, situace, společný růst, ale také škádlení.

Nechaly jste choreografii v původním stavu nebo jste ji předělávaly a ladily?

Nechaly jsme ji v původní podobě.

Máte nějakou vzpomínku, která se vám i po těch letech vybaví?

Na děvčata? Nejvíc si je pamatuji jako vážky, když byly malé děti. Mám to s nimi tak, že jsem je viděla růst. Potom tady byly s Křehkostí u vás v Jablonci a teď jsme tu se Sestrami a jsou to dospělé ženy, které mohou tančit takové téma.

Co se vám vybaví, když se řekne sestry?

Lidi, které nevymažeme. Jsou s námi vždy a všude, i když nemusí být při nás. Víme, že tu sestru máme, že ji můžeme zavolat a můžeme se jí vybrečet. Jednoduše je to člověk, na kterého se vždy můžeme spolehnout.

Odkud vzešla inspirace vaší choreografie?

Ze života, ale velkou inspirací byl také román *Tři sestry*, které přežily koncentrační tábor. Nechtěly jsme, aby to bylo tak smutné a temné, takže to byl hlavně ten silný vztah.

Braly jste toto téma pouze jako sesterské nebo v tom hrálo roli i stále sílící feministické téma?

Nemyslím si, že jsme na to šly i z tohoto úhlu pohledu. Spíš jsme se udržovaly v tom sesterském vztahu.

Foto: Veronika Hulíková

KRÁSA
POHYB JE ŽIVOT
OKOUZLUJÍCÍ
SESTERSTVÍ
RYTMIZACE
SLOVA
PECKA

Foto: Ivo Mičkal

Na stavbě divadla pracovalo přes 50 firem. | _____

_____ | Jablonecká spořitelna tehdy věnovala divadelnímu spolku 200 000 Kč a vykryla tak většinu finančních nákladů na výstavbu divadla.

Ročně se v divadle odehraje přes 200 představení a navštíví | _____
jej kolem 80 000 lidí.

_____ | Figurální výzdobu exteriéru navrhl vídeňský sochař Karl Hegenbarth.

Soubor 114 kusů původních secesních lustrů a nástěnků | _____
patří k nejcennější součásti interiéru divadla.

_____ | Základní kámen jabloneckého divadla byl položen roku 1906.

V jabloneckém divadle se představily i
světoznámé pěvkyně Dagmar Pecková, Eva | _____
Urbanová a Magdalena Kožená.

Evička

VE ZNAMENÍ...

Na nikoho se nepoutám,
chci žít svobodně,
plout si po světě, žít svým snem.
Jsem floutek,
co hledá světa kousek.
Je to kousek od toho,
co jsem přemýšlel nad těmi nesmyslnými obrazy,
tvořené normalizovanou společností a jejich pláčem.

V zaraženosti momentu odmítám krouhat zas,
tu touhu v nás,
ten pocit cítit to zas a zas.
Bylo to jak bodat čas,
pak se však změnil, necht' si myslel,
že je to ten pravý čas.
Měl mít však houževnatý hlas a né být tichý
jako klas a čekat, až přejde bouře zas.

Verča

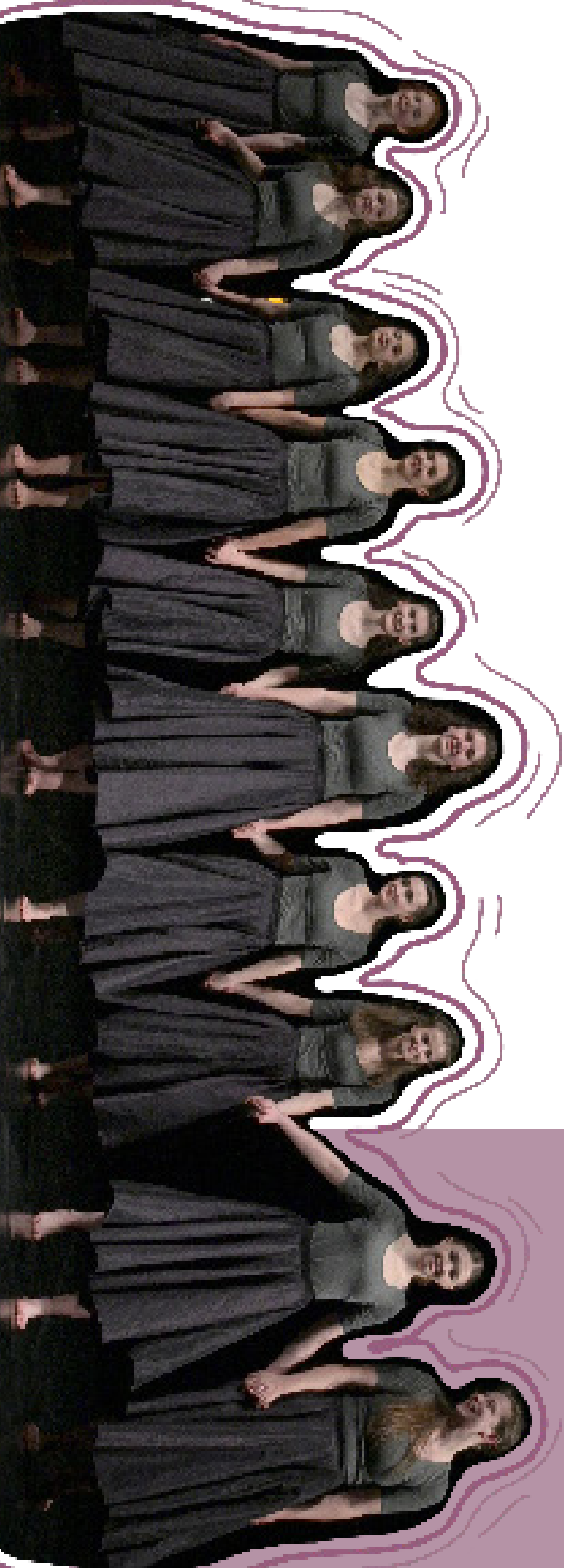

Foto: Ivo Mičkal

Máte pocit, že vás při zkouškách někdo sleduje? Tak tento pocit je správný. Pan Mičkal je nastoupený na každé zkoušce, jako tanečníci, a je stejně, ne-li lépe připraven. Jeho neslyšitelné kroky následují veškeré pohyby tanečníků. Skrz svůj hledáček zachycuje všechny pohyby na jevišti. Jeho foťáku ani kritickému oku neunikne jediná změna v záři reflektorů. Vytíženost našeho oblíbeného fotografa nezná mezí, najdete ho prakticky na všech přehlídkách a festivalech, které vám přijdou na mysl. I přes velmi nabitý celodenní program věnuje svůj večerní čas úpravám fotek pro náš zpravodaj a za to mu patří velké díky!

Nikča, Markét

A kdo to víří ve zpravodaji?

Najdou se mezi námi studentky konzervatoře Duncan centre a HAMU, studentky francouzštiny, sociologie, politiky, žurnalistiky, produkce, designu, ale i jiných uměleckých a neuměleckých oborů. Jsme tedy parta opravdu různorodá, ale všechny nás spojuje jedna věc. A to láska k tanci a k oboru jako takovému. Právě proto vznikl zpravodaj Taneční vír. Je odrazem našeho nadšení a zápalu, je to soubor myšlenek, které se rodí po každém shlédnutém představení, po každém proběhnutém festivalovém dni. Je to soubor dojmů, kterých jsme plné a chceme je sdílet s vámi. Jedná se jen o náš pohled, vlastní názor, který jsme si vypěstovaly během dlouhodobého působení na taneční scéně. Pojdme se tedy nechat společně unášet vírem tance a užijme si nadcházející festivalové dny.

Maruška

Bar Ponorka
 CIHELNA BAR
 Mírfinty
 Vinárna
 Level One Café
 Story cafe
 Pivovar Volt

La kavárna
 HUGO kavárna
 Cukrárna a kavárna Javeko
 Bake 'n' roll
 Caffè Sentiments
 Kafe ve Mšeně

Antikvariát Runa
 Poklady z půdy
 Arcon Bijoux
 České korálky
 ZDRAVÍČKO Zdravá Výživa

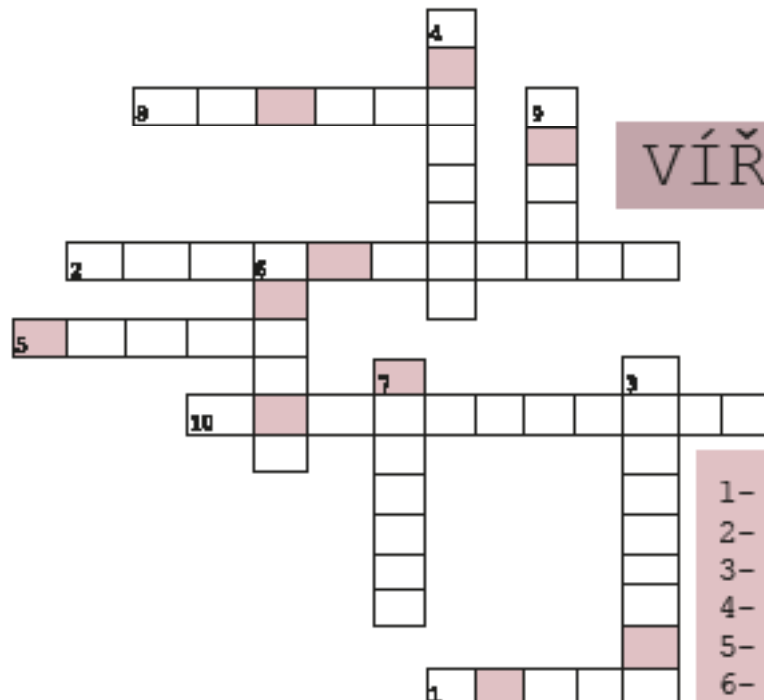
Klub na Rampě
 Kino Radnice
 Kino Junior
 Muzeum skla a bižuterie
 Přehrada
 Rozhledna Petřín
 Pátermoster na radnici
 Plavecký bazén
 Vrchlického sady

CENTRÁL JABLONEC
 Česká mincovna
 Mandal Bal
 Z Herbáře

VÍŘOVKA

- 1- jevištní závěs
- 2- projev pronesen bez přípravy
- 3- balanc
- 4- cyklická hudební forma
- 5- divadelní útvar
- 6- tempo
- 7- scéna
- 8- převlek
- 9- český tanec
- 10- tanečníci Otto a Jiří...

(tajenka na pokračování)

- 1 - divochlo
- 2 - kostel sv. Anny
- 3 - radnice
- 4 - Eurocentrum
- 5 - NSB
- 6 - Největší sídlo
Jetřova

